

som den samme Lovgivningsmagt har negtet dem. Jeg skal imidlertid, som sagt, overlade til de ærede Repræsentanter for Folket og særlig for Landet, om de anse det for rigtigt at gjøre denne Adskillelse mellem Borgerne i Byerne og Flækkerne paa den ene Side og Borgerne i Landet paa den anden Side.

Winther: Jeg har tænkt mig, at siden vi have kunnet leve uden slige Lovbestemmelser fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, kunde der ikke være nogen stor Ulykke i, om vi levede f. Ex. endnu et Aar uden saadanne Bestemmelser for Landets Vedkommende. Jeg skal kun bemærke, at med Hensyn til Flækkerne og Rjøbenhavn har der jo ikke været gjort en eneste Indvending mod disse Bestemmelser, medens man derimod ser, at Folk fra Landet have høist forskjellige Anskuelse om denne Sag. Men hvorfor skulde man da ikke give et Aarstid til at se, om ikke Anskuelserne i saa Henseende kunde klare sig lidt bedre? I Øvrigt skal jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at fordi en Mand kan forsikre Bygninger, derfor er det ikke sagt, at han kan forsikre dem mod den Skade, der foranlediges ved Øvrighedens Foranstaltninger. Jeg kender i det Mindste en Forening, hvis Statuter ere godkendte af Justitsministeriet, og hvori der gjøres den udtryffelige Undtagelse, at Selskabet ikke erstatter den Skade, som foranlediges ved Øvrighedens Foranstaltninger. Jeg erindrer ikke i dette Dieblis, hvad der staar i Bedtægten for Landets almindelige Brandforsikring — jeg har den desværre ikke ved Haanden. — men det skulde i Øvrigt undre mig, om der ikke deri er taget en lignende Reservation. Dette skal jeg imidlertid lade staa hen, jeg erindrer det ikke, uagtet jeg flere Gange har læst denne Bedtægt; den ærede Justitsminister veed det formodentlig meget bedre end jeg, der er maaske ikke taget nogen saadan Reservation. Men jeg vil tillade mig at spørge: paa hvilken Maade faar man ellers Erstatning for den Skade, der foranlediges af det Offentlige i det Offentliges Interesse? Jeg antager, at man med Hensyn til den Skade, der var foranlediget i Anledning af en Ildbrand, men i Genhold til Ordre fra det Offentlige, kunde bære sig ad ligesom man undertiden har set, at man har baaret sig ad med Hensyn til anden Skade, som en privat Mand har lidt i det Offentliges Navn, nemlig, at en saadan Mand har indgivet et Andragende til Ministeriet om at blive hjulpen til en billig Erstatning, at dette Andragende er kommet frem her i Rigsdagen og er blevet henvist til Ministeren, for saa vidt denne har afslaaet at gaa ind derpaa. Jeg antager, at det vilde være en saa sfrigende Uretfærdighed f. Ex. at nedrive en Mand's Hus for at forebygge, at en Ildbrand skulde gribe videre om sig, og saa lade ham komme til at lide Tab, at jeg ikke

anser det for muligt, at den kunde blive begaaet i vort Samfund, naar den ærede Minister, hvis en Mand paaaltste hans Retfærdighedsfølelse, vilde gjøre et Forslag paa Finantsloven om en Erstatning i den Anledning. Da nu Forslagsstillerne her ere komne Ministerens Ønske i Møde med Hensyn til Flækkerne og altsaa have afhjulpet den Mangel, som den ærede Minister navnlig beklagede sig over under Sagens forrige Behandling, kunde man jo meget godt i dette Dieblis gaa ind paa Forslaget. Har man kunnet tage Rjøbstæderne alene for sig, ser jeg sandelig ikke, hvorfor man ikke lige saa vel skulde kunne gjøre tre Skridt som to for at blive færdig med denne Sag. Efter den Strid, som vi have set, at der har fundet Sted i Aar, er jeg overtydet om, at naar der næste Gang fremkommer et Forslag i denne Retning, ville Meningerne have klaret sig, og vi ville da faae at se, om der virkelig skulde være en saa stor Erang til en saadan Bestemmelse, og om ikke mulig Erangen vil være afhjulpen, inden vi komme til at skulle give en Lov om dette Punkt. Jeg kan ikke se, at der vil ske den mindste Skade ved at vente et Aar for Landets Vedkommende, da vi ellers have kunnet vente saa længe med at faae hele dette Spørgsmaal afgjort. Dette er det Æneste, jeg har ønsket, idet jeg har fat mit Navn under Forslaget. Jeg skal tillade mig at sige, at det dog ikke er mig, der er Ophavsmanden til dette Forslag, uagtet mit Navn staar først paa det, men jeg støtter det gjerne, fordi det efter min Mening er rigtigt, at man ikke giver en Lov, som den halve Del af Thingets Medlemmer anser for at være i høi Grad stridende mod Retfærdighed. Man kan godt lade Liden klare Begreberne lidt bedre, og man maa hellere give Loven en Smule for silbdigt end for tidligt, især da man har et Middel ved Siden, hvorved den Skade, som mulig kan træffe en Enkelt, kan blive ham erstattet. Jeg skal altsaa tillade mig at tilraade, at Wndringsforslaget vedtages.

J. Madsen: Jeg er ikke enig med den ærede Justitsminister i den Betragtning, at, hvis vi gif ind paa at erstatte den Mand, som ikke har asfureret sin Bygning, den Skade, som tilføies ham ved Brandvæsenets Foranstaltning, skulde dette bidrage til, at Folk i Almindelighed ikke lod asfurere; thi det er dog vistnok de Flestes Hensigt, naar de lade deres Bygninger asfurere, at de ville sikke sig imod Ildbrand i Almindelighed, men ikke imod de Foranstaltninger, som det Offentlige lader udføre i Anledning af en Ildbrand. Hvad Sagen selv angaar, forekommer det mig, at den ærede Minister vilde have os til at affie Nyggen, men nedsluge Elefanten; thi den Skade, her er Tale om i dette Lovforslag, er for Intet at regne imod den, der kan forarsages paa Bygninger ved Brandvæsenets Slutningsforanstaltninger. Jeg har kun talt om den Skade, som frem-